
Sulyok Vince**NEM AKAROK**

Nem akarok ma semmi mást,
nem akarok talán már többé semmi mást,
csak ülni a sugárözönben,
ebben a roppant mediterrán ragyogásban,
fényében a spanyol tavasznak,
fényében múltó életemnek,
szinte csordultig telve a számlálhatatlan
látvánnyal, mit eddig kínált,
míg bejártam a fél világ
számtalan útját, táját, városát,
megcsodálva a katedrálisok
tornyaiból egeket, tájakat.

Mostantól inkább csak itt üldögélnék
naphosszat várva: a világ
maga keressen fel és villantsa felém
megismétlődő, visszajáró képeit,
az ismétlődésükben is megújulókat,
a soha meg nem unhatókat.

Mostantól inkább könyökölnék csak már
asztalomnál, mostantól csak tűnődnék
életem titkán, létezésem titkán,
remélve: végül valamit megérték
Isten szándékából velem
s a világgal, mely máris úgy ketyeg,
mint pokolgép bombája: méri az időt
a másodpercig: a felrobbanásig.

Torrevieja, La Mata 2002. március 20.

A BOLDOGSÁG EGYKOR

A boldogság egykor egy rét volt,
nagy rét, szelek járta lapályon,
szertebóklászó tehenekkel,
fűzfákkal körül, jegenyékkal
s a láthatáron borzas dombsorokkal.

A boldogság egykor vékonyka ér volt
a rét aljában, főlezüstlő vízzel,
benne békákkal és ebihalakkal,
ritkahangú, kedves csörgedezéssel
s a hátán gyöngyszínű; felhők hasaltak.

A boldogság egykor egy dülőút volt,
szélében búzavirágokkal, pipacsokkal,
gémeskúttal, föl-le bukóval;
arcomba loccsanó hideg vize
égőbb volt, mint az izzó délután.

A boldogság egykor egy szőlőskert volt
homokos, meleg domboldalban,
kunyhóval, szilvafákkal, barackfákkal,
kék és arany szőlőszemekkel
s mindmáig elfeledhetetlen zöld egekkel.

A boldogság egykor egy kisfiú volt
réteken és dülőkutaknál,
szőlősorok mézillatában.
Évtizedek mélyéről olykor idehallom
a nevetését – nevetésem ...

Torrevieja, La Mata 2002. március 20.

BOKÁIG SÜPPEDVE

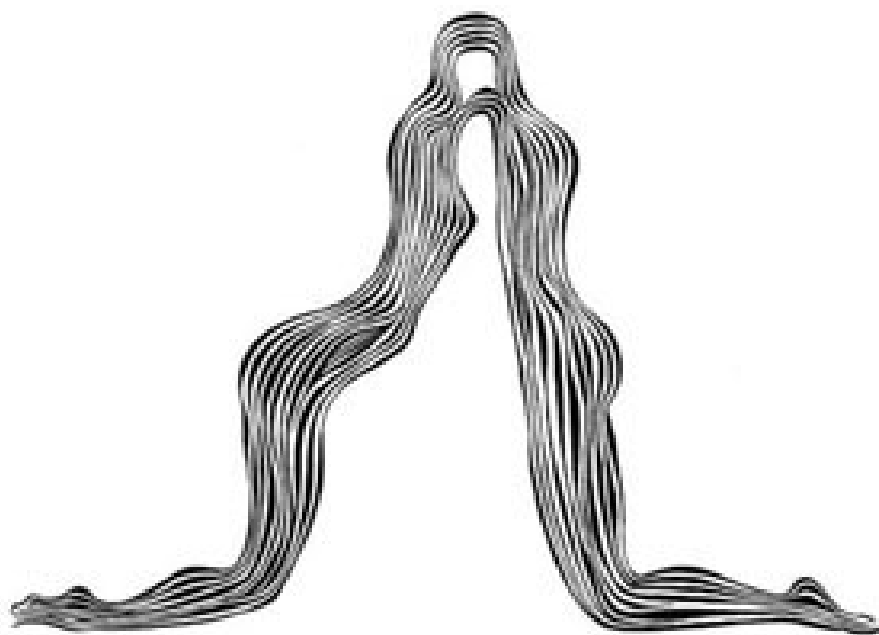
Bokáig süppedve a nedves,
puha fővenybe, az átázott
parti homokba, szétnyílt
lábujjaim közeiben halott kagylókkal
és éles kavicsokkal
megyek csak hosszan, caflatok
és gázolok és cuppogok; a tenger
olykor térdemig csap fel,
én pedig megyek megszállottan szinte
bele a párálló, nagy, meleg fénybe,
bele a szem fájását,
a lélek különös fájását
jótékonyan gyógyító smaragd vízbe,
bele a nedves légbe, égbe,
bele a kék tengerparti végtelenségbe.

Torreveja, La Mata 2002. március 19.

NEGYVEN ÉV UTÁN

Feleségemnek, Évának

Egymástól rettenetesen különböző;
világból indultunk ki s hosszú
éveken át mentünk, bukdácsoltunk, sodródtunk,
ahogy az élet engedte, ahogy
a sors megszabta, lehetővé tette.
Sokáig nem tudhatta egyikünk se,
hogy a tekervényes és áttekinthetetlen
utakon-útvesztőkön valami előre
elrendelt Szándék irányít egymás felé
bennünket. S negyven hosszú éve már
együtt megyünk, egymásra hagyatkozva
s egymást segítve mindenben, ahogy lehet
s amíg lehet. Életünk java része
mögénk került már mindenképpen.
De az alkony tűzijátéka is
gyönyörű; gyakran. Átkarolva egymást
ámulva nézhetjük kihunyó fényeit,
szemben az elkerülhetetlen elmúlással.

Patachich Csilla rajza